

РЕШЕНИЕ

№ 1440

гр. Плевен, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана К. Тодорова Досева

при участието на секретаря МАРИНА Г. ЦВЕТАНОВА
като разгледа докладваното от Мариана К. Тодорова Досева Гражданско дело № 20234430103221 по описа за 2023 година

Обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.1 ТЗ, вр.чл.9 ЗПК с цена на иска 1000,00 лв., чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ с цена на иска 235,11 лева и чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.86 ЗЗД с цена на иска 237,85лв.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от “***” ЕАД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление *** срещу И. П. А., ЕГН*****, **, в която се твърди, че на 08.02.2022 г. „***” ЕАД сключва Договор за потребителски кредит № *** с ответника И. П. А. ЕГН: *****. Твърди, че на основание така сключения Договор, „***” ЕАД е предоставила сума в размер на 1000 лв., който размер е посочен в чл. 7 ал.1 от Договора. Съгласно чл. 7, ал.2.1 от Договора, потребителския кредит е за общо ползване, При Потребителски кредит за общо ползване средствата по кредита се предоставят от Кредитора на разположение на Потребителя в срок до три работни дни, по сметка на кредитополучателя, открита в „***” ЕАД. Кредитът се счита за усвоен в деня, в който средствата постъпят по сметка на потребителя. Твърди, че общото крайно задължение по Договора (чл.10 от Договора) възлиза на 1235,22 лв., която сума е разсрочена на 12 погасителни месечни вноски- 11 вноски всяка в размер на 102,93 лв., ведно с последна изравнителна вноски в размер на 102,99 лв. Уговореният между страните лихвен процент, с който се олихвява предоставеният кредит, изразен като годишен лихвен процент е в размер на 40,91 % (чл. 9, ал. 1 и ал.2 от Договора). Така предоставената сума, кредитополучателят има задължение да върне на месечни вноски, всяка включваща 2 /два/ компонента: главница и

договорна лихва. Длъжникът е преустановил плащанията по договора, а считано от 25.02.2023 г. процесният договор е падежил. Моли да бъде признато за установено, че И. П. А. ЕГН: *****, в качеството си на Кредитополучател (Потребител) по Договор за потребителски кредит № *** от 08.02.2022 г., дължи изпълнение на парично задължение към „***” ЕАД, в качеството му на Кредитодател по същия договор, за сума в общ размер 1472,96 лв., от които: 1000 лв. главница, 235,11 лв. договорна лихва за периода от 25.03.2022 г. до 25.02.2023 г., 237,85 лв. обезщетение за забава за периода 25.03.2022 г. до 08.03.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 417 ГПК (17.03.2023 г.) до окончателното изплащане на задължението. Претендира направените по делото разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника по делото, в който оспорва иска по основание и размер. Оспорва наличието на валидно облигационно правоотношение между ищцовото дружество и ответника, въз основа на което да се претендира процесната сума. Твърди, че ищцовото дружество не е изпълнило задълженията си по процесния договор за кредит. Счита, че тъй като договорът за заем е вид реален договор, то не е достатъчно само съгласието на страните, за да се счита същия за сключен, а следва и сумата, предмет на договора, да бъде реално предадена на кредитополучателя. Оспорва кредиторът да е предоставил на ответника сумата в размер на 1 000 лв. - предмет на процесния договор за кредит. Счита, че процесният договор за кредит е нищожен, поради нарушение разпоредбите на Закона за потребителските кредити. Посочва, че в чл. 11, ал. 2 от ЗПК е регламентирано, че общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница трябва да бъде подписана от страните по договора. Счита, че в случая това изискване не е изпълнено, което от своя страна води до недействителност на целия договор за кредит. Предвид обстоятелството, че общите условия не са представени по делото, счита, че ищецът, чиято е доказателствената тежест, не е доказал, че изискването на чл. 11, ал. 2 от ЗПК е спазено. Твърди, че процесният договор за кредит е в нарушение и на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, съгласно която в договора следва да е посочена не само цифровата стойност на годишния процент на разходите, но и изчерпателно да се посочат всички разходи, които ответника ще направи и които са отчетени при формирането на годишния процент на разходите. Счита, че в процесния договор не са взети предвид всички допускания и не са посочени компонентите, включени в годишния процент на разходите. Твърди, че е нарушена и разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, съгласно която договора за потребителски кредит трябва да съдържа задължително информация за „размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Твърди, че нито от текста на процесния договор, нито от инкорпорирания в него погасителен

план става ясно каква част от погасителната вноска представлява главница, каква част - лихва, и каква част - такса за обслужване на кредита. Счита, че в процесния договор за кредит е нарушена и разпоредбата на чл. 11, т. 12 от ЗПК. Счита, че процесният договор е в нарушение също и на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 ЗПК. Същият не съдържа клаузи, относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6 ЗПК, както и за размера на лихвения процент на ден. Липсва реда за прекратяване на договора за кредит /т. 23/, както и наличието на извънсъдебни способи за решаването на спорове и за обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване /т. 24/. Твърди, че процесния договор за потребителски кредит е нищожен, в частта, в която са уредени лихвите, поради противоречие с добрите нрави /чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД/ и поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК във вр. с чл. 22 ЗПК, с произтичащите от това последици по чл. 23 от ЗПК, а именно, че ако договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, то потребителят дължи връщане само на чистата стойност на паричния заем, но не дължи лихва или други разходи по заема. Счита, че уговореният в договора лихвен процент от 40,91 % е в противоречие с добрите нрави, което води до недействителност на договора. Счита, че в случая поради накърняването на принципа на „добри нрави“ по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД се е достигнало до значителна нееквивалентност на насрещните престации по процесния Договор за паричен заем. Посочва, че нищожността на клаузата, регламентираща лихвения процент представлява част от същественото съдържание на договора, поради което нищожността и води до нищожност на целия договор за потребителски кредит. Твърди, че част от вземанията са погасени по давност. Счита, че тъй като всяка погасителна вноска по кредита е със самостоятелен падеж, то съответно за всяка тече отделна погасителна давност, която настъпва от датата на падежна за конкретната вноска и е петгодишна за главницата и тригодишна за лихвите. Моли исковете да бъдат отхвърлени. Претендира направените разноски, включително адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от Договор за потребителски кредит № *** с ответника И. П. А. ЕГН: *****, „***“ ЕАД е предоставила сума в размер на 1000 лв., който размер е посочен в чл. 7 ал.1 от Договора. Съгласно чл. 7, ал.2.1 от Договора, потребителския кредит е за общо ползване. При Потребителски кредит за общо ползване средствата по кредита се предоставят от Кредитора на разположение на Потребителя в срок до три работни дни, по сметка на кредитополучателя, открита в „***“ ЕАД. Кредитът се счита за усвоен в деня,

в който средствата постъпят по сметка на потребителя. Общото крайно задължение по Договора (чл.10 от Договора) възлиза на 1235,22 лв., която сума е разсрочена на 12 погасителни месечни вноски- 11 вноски всяка в размер на 102,93 лв., ведно с последна изравнителна вноска в размер на 102,99 лв. Уговореният между страните лихвен процент, с който се олихвява предоставеният кредит, изразен като годишен лихвен процент е в размер на 40,91 % (чл. 9, ал. 1 и ал.2 от Договора). Така предоставената сума, кредитополучателят има задължение да върне на месечни вноски, всяка включваща 2 /два/ компонента: главница и договорна лихва. Съгласно чл.9.4 от Договора при просрочие потребителят дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва върху просрочената сума за периода на просрочието. Съгласно чл.10 ГПР по кредита, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процента на разходите по определения в приложение № 1 към ЗПК начин е в размер на 44,96.

Съдът възприема заключението на съдебно-счетоводната експертиза като обективно, обосновано, безпристрастно и компетентно. От него се установява, че на 08,02,2022 г. *** ЕАД, гр.София е сключил договор с И. П. А. за потребителски кредит №*** за сумата от 1000,00лв., същата е преведена по банковата сметка на ответника на 08.02.2022 г. Договорен е годишен лихвен процент 40,91% или за периода на действие на договора до падежа му 25,02,2023 г. изчислената сума за договорна лихва е 235,22 лв. В договора е посочен годишен процент на разходите - 44,96%, изчислен на база 12 месечни вноски и предоставена главница от 1000 лв. при ГЛП от 40,91% . Общият размер на задълженията съгласно условията на договора е 1235,22 лв., която се разпределя на 12 броя погасителни вноски по 102,93 лв. с падежни числа от 25.03.2022-25.02.2023г., както следва: Главница - 1000,00лв., Договорна лихва - 235,22 лв. /40,91%/. По процесният договор няма нито една платена сума, като падежа на задължението е настъпил изцяло на 25.02.2023 г. Към 17.03.2023 г./датата на подаване на молбата по заповедното производство/ в счетоводството на ищеца са отразени следните задължения: Главница — 1000,00 лв., Договорна лихва - 235,11 лв. за периода от 25.03.2022-25.02.,2023 г., Лихвата за забава върху главницата към заявлението - 237,85 лв. за периода от 25.03.2022-08.03.2023 г. Лихвата за забава е изчислена с договорен лихвен процент 40,91% плюс 10 пункта наказателна надбавка — 50,91%. Експертизата изчислява лихвата за забава съгласно чл.9.4. от договора- ОЛП плюс 10 пункта, като същата възлиза на 47.78 лв. за периода от 25.03.2022—08.03.2023 г. Плащания след завеждане на делото няма, поради

което непогасените суми по договора към 05.09.2023 г. /изготвяне на заключението/ са в същите размери.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Относно сключения между страните договор за потребителски кредит съдът намира да важат разпоредбите на Закона за потребителския кредит. В чл. 9, ал. 1 ЗПК е посочено, че договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на плащане. Съгласно чл. 22 от ЗПК освен при неспазване на изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 /неприложим в настоящия случай, доколкото процесния кредит не е предоставен под формата на овърдрафт/. Съдът е длъжен служебно да извърши проверка дали искането не противоречи на закона и добрите нрави. Това е така, тъй като се касае за вземане, основано на неизпълнено задължение по договор за потребителски кредит, по което длъжникът има качеството на "потребител", от което следва, че съдът е задължен да провери дали договорът съответства на разпоредбите на ЗПК. Защитата на правата на потребителите е въздигната в конституционен принцип в разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от Конституцията на РБ и е една от основните защиты в политиките на Европейския съюз. В това отношение Законът за защита на потребителите Клаузите на общите условия са неравноправни, ако предвиждат обективна отговорност и санкциониране на потребителя без вина. За да бъде нищожна една клауза, когато не е уговорена индивидуално, е необходимо същата да бъде неравноправна. Общите уговорки, клаузите в Общите условия не са неравноправни сами по себе си, извън основанията по чл. 143 ЗЗП. Съгласно разпоредбата на чл. 146, ал. 1 ЗЗП включените в потребителските договори неравноправни клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Следователно, за да бъде нищожна съответната договорна клауза, е необходимо наличието на две предпоставки: клаузата да бъде неравноправна; същата да не е уговорена индивидуално. В разпоредбата на чл. 143 ЗЗП законодателят е предвидил няколко критерия, чрез които може да се установи неравноправният характер на съответните договорни клаузи: 1/ клауза, сключена във вреда на

потребителя, т. е. клауза, чрез която се zlepоставят интересите на потребителя; 2/ клауза, която не съответства на изискванията за добросъвестност, присъщи на нормалните договорни правоотношения и равнопоставеността на съконтрахентите; 3/ клауза, която води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В чл. 143 от т. 1 до т. 19 ЗЗП са посочени 19 примера на неравноправни клаузи. Нормата, уреждаща неравноправните клаузи в потребителските договори, предвижда, че такава е всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата на доставчика и потребителя, като поставя изпълнението на задълженията на доставчика в зависимост от условия, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля /т. 3/ и налага на потребителя да изпълни свое задължение дори ако търговецът или доставчикът не изпълни своите задължения /т. 14/.

Процесният договор е сключен на основание чл.6 ЗПФУР, съгласно който Договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече и отговаря на императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 ЗПК. Посочени са индивидуализиращи данни за страните, размерът на получената сума, общият размер, който потребителят следва да върне, годишният процент на разходите, годишния лихвен процент по кредита, представен е погасителен план, в който са отразени размерът, броят, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. С оглед изложеното, съдът приема, че процесният договор за потребителски кредит е действителен, като съобразно приетото в съдебната практика следва да се изследват отделните клаузи на този договор предвид възможната им нищожност и неравноправност във връзка с нормите на ЗЗП.

Направеното от ответника възражение, че процесният договор не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК е неоснователно по следните събаржения: Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, договорът трябва да съдържа условията за издължаване на кредита от

потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. В договора за кредит е инкорпориран погасителен план, който съдържа информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Няма спор, че всяка една анюитетна месечна вноска представлява сбор от главница и лихви, като за всеки един месец тези компоненти са различни. Липсата обаче на подробна разбивка по никакъв начин не нарушава правата на ответника – потребител. Съдът намира, че инкорпорирания в договора за кредит погасителен план има изискуемостта от законодателя съдържание.

Неоснователно е и възражението за нищожност на договора на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД като противоречащ на добрите нрави поради уговорения размер на лихвения процент от 40,91 %. Съдът намира за неоснователни и възраженията на ищеца за недействителност на договора поради неспазване на разпоредбите на чл.11, ал. 1, т.9 ЗПК, доколкото това условие е приложимо при променливи лихвени проценти, а в настоящия случай изрично е предвидено, че се касае за фиксиран годишен лихвен процент-40,91%, съобразно посоченото в договора. Както националният закон, така и Директива 2008/48/ЕО не поставят като изискване към съдържанието на договора посочване на компонентите на всяка една погасителна вноска- каква част от нея е за погасяване на главница и каква част- за лихва. В този смисъл е и даденото от СЕС тълкуване в Решение по дело C-42/15, което е задължително за националните съдилища на основание чл. 633 от ГПК. Не е налице нарушение на разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, съобразно практиката на СЕС.

Възнаградителната лихва има характер на цена на предоставената услуга, като нейната стойност, следва да се съизмерява, както със стойността на отпуснатия заем, така и със срока, за които се уговоря връщането, както и с обстоятелството дали е обезпечен. Съдът приема, че клаузата не противоречи на добрите нрави, по следните съображения: Към датата на сключване на договора е налице законово ограничение на максималния размер на разходите по кредита, по реда на чл.19 ал.4 от ЗПК /ДВ бр. 35/2014г в сила от 23.07.2014г./, където е посочено, че годишният процент на разходите, не може

да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Към датата на сключване на договора - законовата лихва е била 10,01%/основния лихвен процент на БНБ и 10 пункта/, а петкратния размер се явява 50,05% . Както бе посочено по- горе, ГЛП е в 40,91%. Отделно от това свободата на договаряне е дала възможност при съвпадение на волите на съконтрагентите да уговорят лихва по предоставените в заем парични средства, в какъвто намерят за удачен размер, стига да не нарушават изискването на чл.19, ал.4 на ЗПК. Ако законодателят е искал да постави граница до която може да се договаря размер на договорна лихва, то е щял да го направи отделно от разпоредбата на чл.19, ал.4 на ЗПК. Неоснователно е съпоставянето на договорната лихва със законовата такава, която и да бъде критерий за максималния ѝ размер. Това е така, тъй като в случая се касае за особен вид договор за заем, който се представя от небанкова финансова институция, която не набира средствата от влогове. Вземането на заемателя е рисково, тъй като не е гарантирано, при което и то начислява по-висок процент на договорната лихва, тъй като тя служи не само като форма на възнаграждение за ползване на предоставения от него в заем финансов ресурс, но и като цена на предоставяната от него услуга. В този смисъл не бива да се съпоставят договорните лихви с държавно определения размер на законовата лихва, която се дължи при неизпълнение или забавено изпълнение на задължение, тъй като правната им природа е различна. По отношение на договорите за потребителски кредит е налице прието европейско законодателство, доколкото защитата на потребителите е една от целите на Съюза, за изпълнението на която държавите членки са предоставили компетентност. В изпълнение на тази компетентност ЕИО и ЕО /сега ЕС/ са издали Директива 93/13/ЕИО и Директива 2008/48/ЕО, които са транспонирани в българското законодателство съответно в ЗЗП и ЗПК. Условието, при които следва да се предоставят кредити на потребители, са предмет на специално регулиране от 1.10.2006 г. със ЗПК (отм.), като на този начален етап законодателят е въвел само изисквания за ясно оповестяване на волята на договарящите се относно икономическата тежест, поемана от потребителя, чрез изискването за посочване на ГПР като задължителен реквизит на договора и забраната за търсене от потребителя на каквито и да е суми над ясно обозначените разходи. Този закон е заместен от 12.05.2010 г. с

нов акт със същото наименование, който до изменението му с ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г., също не е уреждал изрично размера на разходите, възлагани на кредитополучателя. След посочените изменения са приети нови три алинеи на чл. 19 ЗПК, като са обявени за нищожни уговорки за размер на годишни разходи, надхвърлящи пет пъти размера на законната лихва и съответно извършените плащания от потребителите на вноски, определени по прекомерно договорен размер, се приемат за дължимо платени редуцирани по размер задължения. Според нормата на чл. 19 ЗПК годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. До тази законодателна промяна, предоставянето на тази услуга на потребителите не е било регулирано с императивен лимит на възнаграждението на кредитора, но поради злоупотреба с договорната свобода, несъвместима с обществения морал, съдът намира, че като несъвместими с добрите нрави следва да се считат сделки на търговци, договарящи с потребителите ГПР, съществено надвишаващ възприетия по-късно горен праг на петкратен размер на законната лихва. Договорната лихва е възнаграждението /печалбата/ на кредитодателя за това, че е предоставил определена сума в заем. За да защити потребителя и за да се избегне неоснователното обогатяване на финансови институции, предоставящи потребителски кредити чрез определяне на висок лихвен процент, законодателят е предвидил същият да е компонента, която се включва при формирането на ГПР и съответно е определил максимален размер на последния. В тази връзка, преценката за противоречие със закона следва да се прави на плоскостта дали сборът на договорната лихва, ведно с другите разходи, не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР. Процесният договор за кредит е сключен след изменението на чл.19 ЗПК /обн.ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./, поради което по отношение на същия е приложимо изискването алинея четвърта на същата разпоредба ГПР да не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Към датата на сключване на договора за потребителски кредит, размерът на законната лихва е 10%, при основен лихвен процент, определен от БНБ 0% плюс десет пункта отгоре. В

случая, определения в договора размер на ГПР от 40,42 % не надвишава пет пъти размера на законната лихва, а договореният ГЛП е 40.01%, следователно посочената клауза не е нищожна поради противоречие със закона - чл.19, ал.5 ЗПК. Не може да се приеме, че клаузата е нищожна и поради противоречие с добрите нрави. Както бе посочено, законодателят е предвидил ГЛП да е компонент от ГПР и съответно е определил максимален размер на последния именно, за да защити потребителя и да се избегне неоснователното обогатяване на финансовите институции. В тази връзка, след като сборът на договорната лихва и другите разходи не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР, то с определянето на лихвен процент от 40.91% кредиторът не е целял да се обогати неоснователно за сметка на кредитополучателя. Практиката на ВКС, според която противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва е постановена преди с разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК да бъде въведен законово установен императивен лимит на възнаграждението на кредитора.

Съобразно всичко гореизложено, предявения иск за главница по договора за кредит се явява основателен и доказан по размер. От приетата по делото експертиза се установи, че ответника е получил заемната сума и не е извършил погасяване на същата, поради което следва претенцията да бъде уважена в предявения си размер от 1000 лв.

В чл. 9, т. 1 от Договора страните са уговорили лихвен процент в размер на 40,91 %. От заключението на приетата по делото ССЕ, която съдът кредитира изцяло като пълна и обективна се установява, че размера на дължимата договорната лихва е 235,22 лв. за периода от 25.03.2022г. до 25.02.2023г., която не е заплатена, поради което иска следва да бъде уважен в предявения си размер от 235,11 лева.

Съгласно чл.9.4 от Договора при просрочие потребителят дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва върху просрочената сума за периода на просрочието. Видно е, че е уговорено и допълнителна лихва за просрочие върху просрочената сума за периода на просрочието. Това се установява от редакцията на клаузата, която предвижда и заплащането на лихва за просрочие. Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че лихвата за забава съгласно чл.9.4. от договора-

ОЛП плюс 10 пункта възлиза на 47,78 лв. за периода от 25.03.2022–08.03.2023 г., за който размер съдът намира предявения иск за основателен и доказан и следва да бъде уважен, а за разликата от 47,78 лв. до предявения размер от 237,85 лв. следва да бъде отхвърлен като недоказан.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 на ОСГТК на ВКС, т.12. Съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. Съдът като съобрази задължителната тълкувателна практика на ВКС и основателността на предявените обективно кумулативно съединени иски претенции в предявения си размер, ответника следва да бъде осъден да заплати направените разноски от ищеца по делото в заповедното производство в общ размер от 69,21 лв. за ДТ и юрисконсултско възнаграждение съразмерно с уважената част на исковата претенция. В заповедното производство ответникът е бил представляван от адв. Билева, безплатно, поради което съдът определя адв. възнаграждение за предоставената правна помощ на осн. чл. 7 ал. 7 вр. с ал. 2 т. 2 от Наредба № 1/2004г. на ВАДВС в размер на 400.00лв. /по делото липсват представени доказателства за регистрация по ЗДДС/, от които, съобразно отхвърлената част на иска, се дължат 51.62 лв.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноски в настоящото производство за държавна такса, депозит за ВЛ и юрисконсултско възнаграждение /125 лв.+250 лв.+100 лв./ в размер на 413,71 лв.съразмерно с уважената част на исковата претенция.

На основание чл.38, ал.2 ЗА, ищеца следва да бъде осъден да заплати на адв. Н. И. И., ЕГН***** адвокатско възнаграждение. Съдът определя адв. възнаграждение за предоставената правна помощ на осн. чл. 7 ал. 7 от Наредба № 1/2004г. на ВАДВС в размер на 400.00лв. /по делото липсват представени доказателства за регистрация по ЗДДС/ по иска, който е

частично отхвърлен, от които съразмерно с отхвърлената част следва да бъдат присъдени 319,64 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.79 ЗЗД,вр.чл.9,ал.1 ЗПК, вр.чл.240 ЗЗД по отношение на **И. П. А., ЕГН*******, *******, **че дължи на “****” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** сумата от 1000,00 лв. лева**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № *****/08.02.2022г.**, в едно с лихвата за забава върху сумата от 17.03.2023г. до окончателното ☐ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 825/17.03.2020г. по ч.гр.д.№ 2023443010 1459/2023г. по описа на РС-Плевен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.79 ЗЗД,вр.чл.9,ал.1 ЗПК, вр.чл.240 ЗЗД по отношение на **И. П. А., ЕГН*******, *******, **че дължи на “****” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** сумата от 235,11 лв. лева**, представляваща договорна лихва за периода от 25.03.2022г. до 25.02.2023г. по Договор за потребителски кредит *****/08.02.2022г.**, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 825/17.03.2020г. по ч.гр.д.№ 2023443010 1459/2023г. по описа на РС-Плевен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.79 ЗЗД,вр.чл.9,ал.1 ЗПК, вр.чл.240 ЗЗД по отношение на **И. П. А., ЕГН*******, *******, **че дължи на “****” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** сумата от 47,78 лв. лева**, представляваща договорно обезщетение за забава за периода от 25.03.2022г. до 25.02.2023г. върху главницата по Договор за потребителски кредит *****/08.02.2022г.**, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 825/17.03.2020г. по ч.гр.д.№ 2023443010 1459/2023г. по описа на РС-Плевен, а за разликата от 47,78 лв. до предявения размер от 237,85 лв. **отхвърля иска като неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК **И. П. А., ЕГН*******, *******

ДА ПЛАТИ на „***” ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление: ***, сумата от 69,21 лв. направени разноски за производството по ч.гр.д.2023443010 1459/2023 по описа на РС-Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК И. П. А., ЕГН*****, ***, ДА ПЛАТИ на „***” ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление: ***, сумата от 413,71 лв. направени по делото разноски.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 ЗА „***” ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление: *** да плати на адв. К.И.Б., ЕГН *****, сумата от 51,62 лв. адвокатско възнаграждение за производството по ч.гр.д.№ 2023443010 1459/2023г. по описа на РС-Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 ЗА „***” ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление: *** да плати на адв. Н. И. И., ЕГН*****, сумата от 319,64 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____